

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967489552/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

at virke for selvhævdende, kunne have interesse i at fralægge sig ansvaret for initiativet til sin lidet blufærdige selvbiografi. I indledningsdigtet skrev hun i det mindste bl.a. følgende: »Dit Ønske er en Lov for mig ...«(v. 1) og lod den logiske følge heraf blive afslutningsversene: »Glem derfor ikke, hvad mig drev, Men hav ved Læsningen for Øye, At dette blev, for Dig at føye, Og jeg kun for min Bulou skrev«. Biehl påstår, at Bülow opfordrede hende til at skrive, Bülow derimod siger, at han fik det foræret til sin fødselsdag. Der behøver ikke at ligge en konflikt imellem de to udsagn, men det er tydeligt, at ingen af de to føler trang til at tage ansvar for at have fundet på ideen. Havde det været Bülows, kunne han vel have indrømmet det, eller have ladet være med at benægte det. Han kunne jo ikke på forhånd vide, hvilken rolle han fik tildelt i Biehls skildring.

Ved sit pertentlige udseende og ved den skæbne det fik fra såvel afsenders som adressats side, virker dette brev tilrettelagt for en halvt, eller muligvis endda helt, offentlig tilværelse. Det er et manuskript, der er beregnet til at cirkulere, beundres og dermed også læses af Bülow og hans venner og bekendte. Det er et yndigt manuskript, og det er også meningen. Det ideelle cirkulationsmanuskript skal tage sig pænt ud for at kunne friste andre end adressaten. Det er her vigtigt at understrege, at det i og med at man betragter håndskriftet som et tilrettelagt cirkulationsmanuskript - og ikke som et trykmanuskript - ikke er sagt, at selvbiografien ikke er skrevet med henblik på publikation! Man kunne næsten sige: tværtimod. Biehl kan have været så sikker på, at hendes adressat og eventuelle andre læsere ville finde hendes levnedsløb betydningsfuldt, at hun overlod det til dem at give den fine lille sag i trykken. I så fald kalkulerede hun ganske rigtigt.

En detalje, der måske siger noget om, hvor alvorligt man skal tage periodens sentimentalitet, skal her til slut påpeges i forbindel-

se med manuskriptbeskrivelsen. På sidste side i brevet skriver Biehl: »Her har De de betydeligste Tilfælde af mit Liv; Erindringen af nogle af dem har vædet mit Papiir med Taare, ...« Heft op til vores tid cirkulerer myter om, at jomfru Biehls breve endnu bærer spor af de tårer hun har fældet i dem under nedskrivningen. Gennemblader man nu hendes selvbiografi på jagt efter tårer og gransker især de sentimentale passager nøje, må man imidlertid konstatere, at disse tårer ikke lader sig se med det blotte øje.